

neppe engang at haabe, men jeg tror i hvert Fald at turde haabe, at de ærede Herrer ville tro, at vi have gjort vort bedste.

Nu har der, sandt at sige, egentlig ikke vist sig ret megen Misfornøjelse her i Salen med Kommissionens Forslag; det vilde være Skam at sige det. Navnlige har der ikke vist sig Misfornøjelse fra Landboernes Side, skønt vi vistnok have været, kan man nok sige, noget haarde imod Landbruget. Jeg har ikke hørt nogen Ytring af Misfornøjelse her i Salen, maa ske med Undtagelse af en enkelt. Jeg har blot hørt — og det maa jeg tilstaa, at jeg ikke ret kan forstaa —, at man vil gøre sin Tilslutning til disse Besparelser afhængig af, at ogsaa de andre Ministeriers Budgetter bleve beskaarne paa lignende Maade. Jeg har tidligere bemærket — og jeg har ikke kunnet opdage, at jeg har haft Uret —, at jeg synes, at naar man kan undvære nogle Bevillinger, bør man ogsaa stryge dem, selv om der skulde være nogle Syndere andre Steder, som faa nogle Bevillinger, der ikke ere stort bedre.

Men eet er naturligvis, hvad man siger her i Salen, og saa længe det hele kun er planlagt, et andet er, hvad man siger, naar man nærmer sig Realisationen. Mon det ikke er saaledes, og have vi ikke alle sammen set det, at naar Faren kommer nærmere, naar man skal staa for Skud, blive Tale og Optræden en lille Smule anderledes, end naar man taler om det rent teoretisk. Jeg vil derfor opfordre ærede Medlemmer til at staa fast og tage sig sammen, naar det kommer til Stykket, naar Tiden kommer, at disse Forslag skulde vedtages. Have vi først vedtaget dem, ville vi naturligvis høre nogen Misfornøjelse rundt omkring paa Vælgermøder og andre Steder. Men jeg tror, at den store Flerhed af Befolkningen vil forstaa, at det kun sker, fordi det er nødvendigt, og at de enkelte, som have lidt noget, maa finde sig i at bære denne Byrde.

I disse Dage har der været en Forhandling om en af Kommissionens Indstillinger oppe i Landstinget, nemlig om Formindskelse af Statens Tilskud til Kommunerne. Dette Tilskud var $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det er foreslaaet nedsat med 1,200,000 Kr. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) berørte dette her i Salen og hentydede til Ytringer, som den højtærede Indenrigsminister havde fremsat i Landstinget ved Forelæggelsen af Loven. Jeg vil i denne Anledning gøre opmærksom

paa, at Sparekommissionen kun paa et eneste Punkt har brevvekslet med Indenrigsministeriet om dette og altsaa kun har haft dette at gøre med Sagen, at Kommissionen i Marts Maaned dette Aar spurgte, om der var noget i Vejen for en Begrænsning af Statens Tilskud til Kommunerne. Svaret findes i Bilag II til Kommissionens Betænkning Pag. 381; da det kun er 4—5 Linier, maa jeg maa ske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse Skrivelsen, der lyder saaledes:

„Indenrigsministeriet.
København, den 4. April 1911.

Til Finanslovkommissionen.

I Anledning af den ærede Finanslovkommissions Skrivelse af 23. f. M. angaaende Muligheden af en Begrænsning af de paa Finansloven under § 19 A. III. Q. opførte Udgifter (Tilskud til Kommunerne i Henhold til Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903) skulde man herved tjenstlig meddele, at en saadan Mulighed ikke kan anses for udelukket, for saa vidt Nedsættelsen af finansielle Hensyn maatte findes ønskelig.“

Dette har Kommissionen, som de Herrer maa ske ville indrømme, med Føje anset som en Udtalelse om, at Indenrigsministeren ikke mente, der var nogen Betænkkelighed ved det, jfr. særlig Udtalelsen: „at en saadan Mulighed ikke kan anses for udelukket, for saa vidt Nedsættelsen af finansielle Hensyn maatte findes ønskelig.“ Men det forekommer mig, at den ærede Indenrigsminister har taget et noget andet Standpunkt, da Forslaget blev fremsat i Landstinget, idet Ministeren sagde: „Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig om selve det Spørgsmaal, hvorvidt det er forsvarligt at inddrage et saa stort Beløb som 1,200,000 Kr. af dette Tilskud.“ Ja, men det synes jeg netop var det, vi havde spurgt Ministeren om. „Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig om selve det Spørgsmaal“, siger Ministeren, og deraf følger vel sagtens, at Ministeren ikke syntes om det, thi syntes han om det, vilde han nok have rost det Forslag, han selv har fremsat.

Hvad der i øvrigt blev udtalt af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), nemlig, at Ministeren havde skrevet til Kommissionen om, hvorledes de 300,000 Kr. skulde fordeles, beror paa en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Det er nemlig ikke Sparekommissionen, der har svaret, vi have ikke haft nogen Korre-